

U ŚW. BARTŁOMIEJA W MIERZESZYNIE

Numer 38 (462) Mierzeszyn, 24 października 2021 r. ISSN 2082-0089 Rok 12

Pismo przeznaczone jest wyłącznie do użytku wewnętrznego członków wspólnoty parafialnej w Mierzeszynie.

**HOMILIA KS. ARCYBISKUPA TADEUSZA WOJDY SAC
METROPOLITY GDAŃSKIEGO
W BAZYLICE SANTA MARIA MAGGIORE W RZYMIE
13 października 2021**

Homilia Jego Ekscelencji Ks. Arcybiskupa Tadeusza Wojdy SAC Metropolity Gdańskiego w Bazylice Matki Bożej Większej. Rzym, 13 października 2021 roku

SALUS POPULI ROMANI OBRONA LUDU RZYMSKIEGO

Nasze pielgrzymowanie w wierze, w czasie wizyty ad Limina Apostolorum, przywiodło nas dzisiaj do kolejnej papieskiej bazyliki rzymskiej. Zwana bazyliką Matki Bożej Większej, niekiedy również Matki Bożej Śnieżnej – od śniegu na którym papież Liberiusz nakreślił pierwsze jej kontury, bądź Matki Bożej przy żłóbku – z racji na elementy drewniane przywiezione tu w VII z domniemanego żłóbka Jezusowego, albo po prostu od papieża Liberiusza – bazyliki liberiańskiej, jest miejscem do szczególnej refleksji nad naszą wiarą.

Swoimi początkami bazylika ta sięga IV wieku, a dokładniej dnia 5 sierpnia 352 roku, i związana jest z piękną legendą. Opowiada ona, że w nocy z 4 na 5 sierpnia śnieg miał pokryć wzgórze eskwilińskie. Był to znak, że to właśnie miejsce sama Matka Boża obrała sobie na przyszłą świątynię ku jej czci. Wydarzenie to miało być poprzedzone objawieniami Najświętszej Maryi patrycjuszowi Janowi i papieżowi Liberiuszowi, w których to objawieniach zalecała wybudowanie tejże świątyni.

Wola Maryi doczekała się realizacji jednak dopiero po soborze Efeskim w 431 roku, kiedy to na planie krzyża greckiego została wzniesiona tutejsza bazylika.

To co szczególnie ważne, to symbolika tej świątyni. Zawdzięczamy ją papieżowi Sykstusowi III. To on po soborze Efeskim, na którym ogłoszono dogmat Theotokos - o Bożym Macierzyństwie Maryi, podjął się jej budowy. Chciał w ten sposób podkreślić zwycięstwo Bożej Rodzicielki nad brakiem wiary w Jej wyjątkowe powołanie i zapewnić Jej godne miejsce kultu.

Ta nowa świątynia ku czci Bożej Rodzicielki, wybudowana jako wotum upamiętniające dogmat Theotokos, zamykało trudny okres dominacji arianizmu, który odmawiał Maryi tytułu Matki Bożej. Głosił, że Chrystus nie jest „współistotny Ojcu”, że został stworzony przez Boga Ojca – czyli ma inną naturę niż Bóg. Jeśli Jezus nie jest Bogiem, tym samym Matka Najświętsza nie jest Bożą Rodzicielką. Był to okres tak trudny, że sam św. Hieronim wołał: „Świat cały jęknął ujrzawszy się ariańskim”.

Jest więc całkiem zrozumiałe, że papież Sykstus III, dla podkreślenia tego zwycięstwa Maryi, postanowił wybudować tę piękną świątynię. Otrzymała ona tytuł - Santa Maria Maggiore – Matki Bożej Większej i została zaliczona w poczet czterech bazylik większych Rzymu.

Wchodząc zatem do tej świątyni jesteśmy zaproszeni do spojrzenia na wiarę Kościoła i naszą wiarę w świetle wiary Bożej Rodzicielki. To Ona tu, swoimi mozaikami ściennymi, inspirowanymi sztuką chrześcijańskiego wschodu, zachęca nas do zanurzenia się w sceny ze Starego i Nowego Testamentu uwieczniające Jej drogę wiary, Jej zawierzenie Bogu i Jej ufne Fiat – niech mi się stanie według słowa Twego. Jesteśmy zaproszeni, aby w świetle Jej osobistego doświadczenia relacji z Bogiem, budować i umacniać własną i innych wiarę.

Jej obecność tu, w tym świętym miejscu, potęguje dodatkowo Jej słynąca łaskami ikona Salus Populi Romani – Wybawienie Ludu Rzymskiego. Dla ludu rzymskiego ma ona szczególne znaczenie. Jest symbolem nieustającej opieki i wsparcia w trudnych dziejach obrony wiary. Z tego miejsca Matka Boża okazywała swoją moc w chwilach wielkich zagrożeń ratując nie tylko Rzym. Obnoszona w procesji po murach oblężonego Wiecznego Miasta, ratowała go przed barbarzyńskimi najeźdźcami.

Przed tą ikoną zatrzymywał się wielokrotnie św. Jan Paweł II, aby Bożej Rodzicielce zawierzać wszystkie sprawy Kościoła. Do niej pielgrzymował papież Benedykt XVI. W tym miejscu rozpoczyna i kończy każdą podróż apostolską papież Franciszek.

Jakże więc nie skorzystać z tej okazji, aby Bożej Rodzicielce przedstawić nasze codzienne zmagania w wierze.

Wiara jest darem, który należy rzeźbić każdego dnia. Otrzymaliśmy ten dar wiary razem z narzędziami, aby z ich pomocą kształtować go i rozwijać. Tu, w tej świątyni, Ona przypomina nam, że możemy to czynić z Jej pomocą. Ona jest Bożą Rodzicielką dla Syna Bożego Jezusa, ale też jest naszą Wspomożycielką w drodze, bo jest Matką nas wszystkich. Została nam powierzona w testamencie Jezusa danym z krzyża. Podkreśla to dzisiejsza Ewangelia. Kiedy Jezus na krzyżu ujrzał swoją Matkę i stojącego obok Niej ucznia, którego miłował, rzekł do Matki: Niewiasto, oto syn Twój, a następnie do ucznia: Oto Matka twoja (por J 19,25-27).

Na drodze wiary możemy więc nieustannie zwracać się do Niej i prosić Ją, aby nam towarzyszyła.

Za przykładem innych, a przede wszystkim z własnej potrzeby przybywamy do Niej utrudzeni drogą codziennego zmagania, pełnego odpowiedzialności za nasze diecezje, za nasze wspólnoty wiernych, za nasze rodziny, za naszych kapłanów. W czasie naszych spotkań ad Limina doświadczamy jak wielka jest to odpowiedzialność i jak bardzo potrzebujemy wsparcia duchowego, aby budować i umacniać wiarę zarówno swoją jak i tych, których Bóg nam

powierza w odpowiedzialność.

Przybywamy, aby Jej zawierzać dzieci i młodzież, która coraz bardziej wydaje się tracić wiarę i oddalać od Boga, wybierać drogi, które nie wydają się drogami Bożymi.

Przybywamy, aby Jej zawierzać nasze polskie rodziny, doświadczane szczególnymi trudnościami. Prosimy Ją o wsparcie, aby nie lękały się krytyki i niewłaściwych presji społecznych, lecz zawsze pozostawały „domowym kościołem”, autentycznym miejscem przeżywania wiary i przekazywania jej nowym pokoleniom.

Przybywamy, aby Jej zawierzać naszą ojczyznę. Dostrzegamy w niej coraz głębsze podziały, brak woli budowania jedności i szukania dobra wspólnego całej społeczności.

Przybywamy, aby przepraszać Bożą Rodzicielkę za wszystkie grzechy i skandale, słabości i uzależnienia, nałogi i grzechy osobiste, rodzinne i społeczne. Wiemy, że one osłabiają

wiarę, i dlatego do Niej zwracamy się o pomoc. Ufamy i wierzymy, że Ona nas wspomůže. Ona jako Matka najlepiej wie, jak nam pomóc.

Jej Macierzyńskiej opiece powierzamy rozpoczynający się w diecezjach Synod i prosimy, aby Ona wypraszała nam potrzebne światło Ducha Świętego do lepszego zrozumienia dzisiejszego Kościoła i świata, w który należy siać ziarno Bożego zbawienia.

Ona - Theotokos - symbol zwycięstwa wiary, jest dla nas źródłem nadziei. Jej dzisiaj pragniemy wypowiedzieć z żywą wiarą i synowskim oddaniem, iż oddajemy się pod Jej Macierzyńską opiekę i z Nią pragniemy umacniać fundament naszej wiary. Amen.

Ks. Arcybiskup TADEUSZ WOJDA SAC
Metropolita Gdański

Rzym, 13 października 2021 roku

Gdańsk-Oliwa, 24 października 2021 r.

SZANOWNYM JUBILATOM

Grazynie i Józefowi

ŁADA

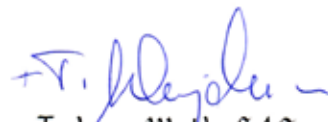
z okazji 40 rocznicy
zawarcia związku małżeńskiego

przesyłam wyrazy pasterskiego uznania
za wspólne życie oparte na fundamencie
Ewangelii, będące świadectwem wierności
Chrystusowi, zaufania Bożej Opatrzności
oraz umiłowania Kościoła i człowieka.

Niech Pan Bóg otacza Czcigodnych Jubilatów
swoją opieką i umacnia darem wszelkich łask
przez długie i szczęśliwe lata wspólnego życia.

W tym duchu udzielam całym sercem
arcybiskupiego błogosławieństwa.

+ Tadeusz Wojda SAC
Arcybiskup
Metropolita Gdański

PYTANIE PODSTAWOWE

Zasadnicze pytanie, które kieruje tą konsultacją Ludu Bożego, jak już wspomniano na początku, jest następujące: Kościół synodalny, głosząc Ewangelię, „*podąża razem*”; jak owo „*podążanie razem*” realizuje się dzisiaj w waszym Kościele partykularnym? Do podjęcia jakich kroków zaprasza nas Duch Święty, abyśmy wzrastali w naszym „*podążaniu razem*”? W celu udzielenia odpowiedzi prosimy o:

1. zadanie sobie pytania, jakie doświadczenia z waszego Kościoła przywodzi na myśl to fundamentalne pytanie;
2. głębsze odczytanie tych doświadczeń; jakie radości wywołały? Jakie trudności i przeszkody napotkały? Jakie rany wydobyły na światło dzienne? Jakie wzbudziły intuicje?
3. zebranie owoców, by się nimi podzielić; gdzie w tych doświadczeniach rozbrzmiewa głos Ducha Świętego? O co nas prosi? Jakie są punkty, które należy potwierdzić, jakie są perspektywy zmian, jakie kroki należy podjąć? Gdzie dostrzegamy zgodność? Jakie drogi otwierają się dla naszego Kościoła partykularnego?

Dziesięć głównych kwestii, które należy pogłębić

W celu ułatwienia wydobycia doświadczeń i wniesienia bogatszego wkładu do konsultacji, wskazujemy poniżej dziesięć głównych kwestii, wyrażających różne aspekty „*przeżywanego synodalności*”. Tematy te należy dostosować do różnych kontekstów lokalnych i w razie potrzeby uzupełnić, wyjaśnić, uprościć lub pogłębić, zwracając szczególną uwagę na tych, którzy mają największe trudności w uczestniczeniu i odpowiadaniu; Vademecum, które towarzyszy niniejszemu Dokumentowi Przygotowawczemu, oferuje w tym względzie narzędzia, drogi i sugestie, tak, aby różne grupy pytań mogły w sposób konkretny inspirować chwile modlitwy, formacji, refleksji i wymiany.

I. TOWARZYSZE PODRÓŻY

W Kościele i w społeczeństwie jesteśmy na tej samej drodze, ramię w ramię. Kim są ci, którzy w waszym Kościele lokalnym „*podążają razem*”? Kiedy mówimy „*nasz Kościół*”, kto do niego należy? Kto nas prosi, abyśmy szli razem? Kim są towarzysze

podróży, także poza obszarami kościelnymi? Jakież osoby lub grupy są pozostawione na marginesie, formalnie lub faktycznie?

II. SŁUCHANIE

Słuchanie jest pierwszym krokiem, ale wymaga otwartego umysłu i serca, bez uprzedzeń. Wobec kogo nasz Kościół partykularny jest „*dłużny słuchania*”? W jaki sposób wysłuchiwać są świeccy, zwłaszcza młodzi i kobiety? W jaki sposób włączamy wkład osób konsekrowanych, mężczyzn i kobiet? Jaką przestrzeń ma głos mniejszości, odrzuconych i wykluczonych? Czy potrafimy zidentyfikować uprzedzenia i stereotypy, które utrudniają nam słuchanie? W jaki sposób wsłuchujemy się w społeczny i kulturowy kontekst, w jakim żyjemy?

III. ZABIERANIE GŁOSU

Wszyscy są zaproszeni do mówienia z odwagą i parezją, to znaczy łącząc wolność, prawdę i miłość. W jaki sposób krzewimy wolny i autentyczny styl komunikacji wewnątrz wspólnoty i jej organów, bez dwulicowości i oportunizmu? A w odniesieniu do społeczeństwa, do którego należymy? Kiedy i jak udaje nam się powiedzieć to, co jest dla nas ważne? Jak funkcjonują relacje z systemem medialnym (nie tylko z mediami katolickimi)? Kto przemawia w imieniu wspólnoty chrześcijańskiej i jak jest on wybierany?

IV. CELEBROWANIE

„*Podążanie razem*” jest możliwe tylko wtedy, gdy opiera się na wspólnotowym słuchaniu Słowa i sprawowaniu Eucharystii. W jaki sposób modlitwa i celebrowanie liturgiczne skutecznie inspirowa i ukierunkowują nasze „*podążanie razem*”? W jaki sposób inspirowa najważniejsze decyzje? W jaki sposób krzewimy czynne uczestnictwo wszystkich wiernych w liturgii i pełnienie funkcji uświęcania? Jaką przestrzeń przeznacza się na wykonywanie posługi lektora i akolity?

V. WSPÓŁODPOWIEDZIALNI W MISJI

Synodalność służy misji Kościoła, do udziału w której powołani są wszyscy jego członkowie. Skoro wszyscy jesteśmy uczniami-misjonarzami, to w jaki sposób każdy ochrzczony jest powołany do bycia czynnym uczestnikiem misji? W jaki sposób wspólnota wspiera swoich członków zaangażowanych w służbę na rzecz społeczeństwa (zaangażowanie społeczne i polityczne, w badania naukowe i nauczanie, krzewienie sprawiedliwości społecznej, ochrona praw człowieka i troska o wspólny dom itp.). Jak pomagają im przeżywać to zaangażowanie w logice misyjnej? W jaki sposób dokonuje się rozeznania wyborów związanych z misją i kto w nich uczestniczy? W jaki sposób są włączane i dostosowywane różne tradycje dotyczące stylu synodalnego, stanowiące dziedzictwo wielu Kościołów, zwłaszcza wschodnich, w perspektywie skutecznego świadectwa chrześcijańskiego? Jak przebiega współpraca na terytoriach, gdzie istnieją różne Kościoły *sui iuris*?

VI. PROWADZENIE DIALOGU W KOŚCIELE I SPOŁECZEŃSTWIE

Dialog jest drogą wytrwałości, która obejmuje także milczenie i cierpienie, lecz jest zdolny do zbierania doświadczeń ludzi i narodów. Jakże są

miejsca i sposoby dialogu w obrębie naszego Kościoła partykularnego? W jaki sposób są rozwiązywane różnice poglądów, konflikty i trudności? W jaki sposób krzewimy współpracę z diecezjami sąsiednimi, oraz pomiędzy wspólnotami zakonnymi obecnymi na tym terenie, oraz pomiędzy stowarzyszeniami i ruchami świeckich itd.? Jakże doświadczenia dialogu i wspólnego zaangażowania rozwijamy z wyznawcami innych religii i niewierzącymi? W jaki sposób Kościół prowadzi dialog i uczy się od innych instytucji społeczeństwa: świata polityki, ekonomii, kultury, społeczeństwa obywatelskiego, ubogich itd.?

VII. Z INNYMI WYZNANIAMI CHRZEŚCJAŃSKIMI

Dialog między chrześcijanami różnych wyznań, zjednoczonymi przez jeden chrzest, zajmuje szczególne miejsce w procesie synodalnym. Jakże relacje utrzymujemy z naszymi braćmi i siostrami innych wyznań chrześcijańskich? Jakich obszarów one dotyczą? Jakże owoce wynieśliśmy z tego „podążania razem”? Jakże są trudności?

VIII. WŁADZA I UCZESTNICTWO

Kościół synodalny jest Kościołem uczestniczącym i współodpowiedzialnym. W jaki sposób są określane cele, do których należy dążyć, droga do ich osiągnięcia i kroki, które należy podjąć? Jak sprawowana jest władza w naszym Kościele partykularnym? Jakże są praktyki pracy zespołowej i współodpowiedzialności? Jak promuje się posługi świeckich i podejmowanie odpowiedzialności przez wiernych? Jak funkcjonują organy synodalne na poziomie Kościoła partykularnego? Czy są one doświadczeniem owocnym?

IX. ROZEZNANIE I PODEJMOWANIE DECYZJI

W stylu synodalnym decyzje podejmowane są na drodze rozeznania, na podstawie konsensusu wypływającego ze wspólnego posłuszeństwa Duchowi Świętemu. Za pomocą jakich procedur i jakich metod wspólnie rozeznajemy i podejmujemy decyzje? Jak je można ulepszyć? Jak krzewimy udział w podejmowaniu decyzji w łonie wspólnot zorganizowanych hierarchicznie? Jak artykułujemy fazę konsultacyjną z tą decyzyjną, proces dochodzenia do decyzji z momentem jej podjęcia? W jaki sposób i za pomocą jakich instrumentów promujemy przejrzystość i możliwość rozliczenia?

X. FORMOWANIE SIĘ DO SYNODALNOŚCI

Duchowość podążania razem jest powołaniem do stawania się zasadą wychowawczą dla formacji osoby ludzkiej i chrześcijanina, rodzin i wspólnot. Jak formujemy osoby, zwłaszcza te, które pełnią odpowiedzialne funkcje we wspólnocie chrześcijańskiej, aby były bardziej zdolne do „podążania razem”, słuchania siebie nawzajem i dialogowania? Jaką formację oferujemy w zakresie rozeznawania i sprawowania władzy? Jakże narzędzia pomagają nam odczytywać dynamiki kultur, w których jesteśmy zanurzeni i ich wpływ na nasz styl Kościoła?

Źródło: Dokument przygotowawczy Synodu o synodalności

ZAWIERZ MARYI SVOJĄ MIEJSCOWOŚĆ

MORZE MODLITWY

CODZIENNIE PRZECZ 2 MIESIĄCE

OFIARUJ JEDNĄ DZIESIĄTKĘ RÓŻAŃCA

ŚWIĘTO MB RÓŻAŃCOWEJ
OD 7X DO 8XII 2021
UROCZYSTOŚĆ NIEPOKALANEGO POCZĘCIA NMP

MSZA ŚWIĘTA 5.12.2021 godz. 13:00
w Archikatedrze Oliwskiej
w intencji samorządowców i mieszkańców Archidiecezji Gdańskiej

„Życzę sobie, abyście codziennie odmawiali różaniec”
MATKA BOŻA w GIETRZWAŁDZIE, 1877

Modlitwa

Do Ciebie, nasz dobry, kochany Ojciec, razem z Maryją zanosimy modlitwy za naszą miejscowość, za miejsce, w którym żyjemy i wzrastamy. To jest miejsce, które Ty nam dałeś. Spraw, by było pełne wiary, miłości i przebaczenia.

Amen

+
Ojciec nasz...
10x Zdrowaś Maryjo...
Chwała Ojcu...

 DOMOWY KOŚCIÓŁ
RUCH ŚWIATŁO-ŻYCIE

DOŁĄCZ DO RÓŻY RÓŻAŃCOWEJ NA 1 ROK!
zgłoś się na morzemodlitwy@gmail.com

Modlitwa Św. Gertrudy

modlitwa uwalniająca 1000 dusz z czyśćca

Ojcze Przedwieczny, ofiaruję Ci
Najdroższą Krew Boskiego Syna Twego,
Pana naszego Jezusa Chrystusa
w połączeniu ze wszystkimi Mszami Świętymi
dzisiaj na całym świecie
odprawianymi, za dusze w Czyśćcu cierpiące,
za umierających, za grzeszników na świecie,
za grzeszników w Kościele powszechnym,
za grzeszników w mojej rodzinie,
a także w moim domu. Amen.

Obietnica Jezusa

Święta Gertruda, niemiecka mistyczka
żyjąca na przełomie XIII i XIV wieku
podczas jednej z wizji otrzymała
od Jezusa słowa modlitwy,
która jak oświadczył,
gdy odmawiana jest z miłością
i pobożnością, uwalnia za każdym razem
z czyśćca tysiąc dusz.
Można ją odmawiać
nawet kilka razy dziennie.
Św. Gertruda duszom czyścicowym
poświęciła wszystkie swoje trudy
i cierpienia.

**Stajemy przed Tobą, Duchu Święty, zgromadzeni w Imię Twoje.
Z Tobą jedynie, który nas prowadzisz; zamieszkać w naszych sercach,
naucz nas drogi, którą mamy iść i jak mamy nią podążać.
Jesteśmi słabi i grzeszni, nie pozwól, abyśmy wprowadzali nieład.
Nie pozwól, by niewiedza sprowadziła nas na niewłaściwą drogę,
albo stronnictwo wpływała na nasze działania.
Niech w Tobie odnajdziemy naszą jedność,
abyśmy mogli razem podążać do życia wiecznego,
i abyśmy nie zbaczali z drogi prawdy i tego, co jest słuszne.
O to wszystko prosimy Ciebie, który działasz w każdym miejscu i czasie,
w komunii Ojca i Syna, na wieki wieków. Amen.**

**WIZYTA BISKUPÓW POLSKICH „AD LIMINA APOSTOLORUM”
Z METROPOLII: GDAŃSKIEJ, POZNAŃSKIEJ,
WROCŁAWSKIEJ I SZCZECIŃSKO-KAMIENSKIEJ.
AUDIENCJA U OJCA ŚWIĘTEGO FRANCISZKA.
WATYKAN, 15 PAŹDZIERNIKA 2021 ROKU.**

STRONA INTERNETOWA NASZEJ PARAFII: www.parafia.i3k.pl

**NUMER KONTA PARAFIALNEGO Parafia św. Bartłomieja Apostoła w Mierzeszynie
PL 34 8335 0003 0303 2437 2000 0001 Kod BIC/SWIFT: GBWCPLPP
Bank Spółdzielczy w Pruszcze Gdańskim Oddział Trąbki Wielkie**

U ŚW. BARTŁOMIEJA W MIERZESZYNIE – Gazeta Parafii św. Bartłomieja Apostoła w Mierzeszynie.
Pismo przeznaczone jest wyłącznie do użytku wewnętrznego członków wspólnoty parafialnej w Mierzeszynie.
Redaktor naczelny: ks. Andrzej Sowiński, zastępca red. naczelnego: Irena Krzezińska, red. techniczny: Franciszek Sowiński.
Wydawca: Parafia św. Bartłomieja Apostoła, ul. Wolności 17, 83-041 MIERZESZYN, tel. (0048) 58 682 81 78,
e-mail: donandrea64@wp.pl Cena: dobrowolna ofiara, liczymy także na sponsorów gazety.